

Dagboek over een geval van binnenoorbarotrauma

31 augustus

Eindelijk tijd om te vertrekken! Er staan me twee dagen met duikactiviteiten in Kroatië te wachten. Onze groep bestaat uit drie open water duikers (waarvan één met meer dan 200 duiken) en drie gevorderde open water duikers (ikzelf, mijn echtgenoot en een expert duiker). De duiken die we samen met het duikcentrum gepland hebben zijn eenvoudig en altijd binnen de veiligheidscurve (met een maximum diepte van 30 meter voor ons, gevorderde open water duikers)

Voor we in Bumbište gaan duiken, vertrekken we per boot samen met andere duikers en gidsen.

Het is een zonnige dag en de milde temperatuur leidt tot een fijne duik. Op het afgesproken signaal duik ik erin, samen met mijn andere duikvrienden. De kap van mijn wetsuit zit strak en ik heb er wat last van zodat ik besluit hem een beetje uit te rekken om er water in te laten lopen. Ik weet hoe ik in elkaar zit, ik heb meer dan 60 duiken gemaakt; ik weet dat ik direct binnen de eerste paar meters moet beginnen met klaren omdat mijn rechteroor "lastig" is. De andere duikers dalen zonder problemen af, maar ik haast me niet, ik geef er de voorkeur aan dingen rustig te doen. Ik blijf de hele tijd klaren, maar ik moet langzaam afdalen. Mijn echtgenoot remt zijn afdaling ook af en wacht op mijn OK teken. Ik blijf moeilijk klaren totdat, na een tijdje, ik voel dat ik goed geklaard heb. Ik voel geen speciale pijn en ik ben kalm ... tenslotte hebben ze me altijd verteld dat als er een probleem is, er ook ernstige pijn is. Op dit moment voel ik echter niets, behalve een licht ongemak.

Ik kom boven met mijn rechteroor vol water en dingen klinken gedempt en ver weg. Ik heb een bloedneus maar die duurt slechts tot ik weer terug op de boot ben. "Het is vanmiddag wel weer over," vertel ik mezelf, "of binnen de komende paar dagen". Aan boord voel ik me een beetje duizelig maar dat gaat direct weer over.

's Middags, na voldoende tijd aan land te hebben doorgebracht, gaan we naar Jarbol voor nog een wonderbaarlijke duik. Maar helaas komen alle symptomen van die ochtend tijdens en na de duik op dezelfde manier weer terug, met ernstige duizeligheid en een bloedneus.

Het gevoel dat mijn rechteroor vol water zit, is zo sterk dat ik er nu helemaal niets meer mee hoor. Aan de andere kant ben ik er nog steeds van overtuigd dat het niets ernstig is omdat het dan pijn zou doen. Of niet soms?

1 september

Dit is de dag van de duik waar we het meest naar uitgekeken hebben: de duik in de grotten voor het duikcentrum. Met mijn gehoor, dat nog steeds geen teken geeft weer normaal te worden, duik ik het water in en realiseer me dat ik nu beter en sneller kan klaren dan een dag eerder, of tenminste zo lijkt het. Pas in de grot voel ik dat ik moet klaren en voel ik wat ongemak, maar het wordt beter als ik weer boven kom. Ik verlaat het water zonder problemen en heb er geen enkel idee van dat ik duikgerelateerde, fysieke schade opgelopen kan hebben.

2 september

Het is maandag en we zijn terug van ons weekendje weg, maar mijn gehoorverlies vertoont geen enkele

verbetering. Op dit punt denkt mijn echtgenoot dat het het beste is DAN te bellen om raad te vragen, alleen maar uit voorzorg. Met hun gebruikelijke voorkomendheid en professionaliteit, verbinden de telefonisten me door met de medische afdeling van DAN, waar men mij sterk aanraadt om zo spoedig mogelijk een KNO arts te bezoeken.

4 september

Zoals DAN aanraadt, ga ik naar het gezondheidscentrum in Triëst. Na verschillende onderzoeken, waaronder audiometrie en tympanometrie, wordt er gevonden dat ik een ernstig gehoorverlies in mijn rechteroor heb, veroorzaakt door de duik. Waar ik me zorgen over maak, zijn niet alleen de onderzoeksuitslagen, maar ook het feit dat niemand probeert een herstel van mijn gehoor te voorspellen. De artsen overleggen met elkaar en uiteindelijk vragen ze me om de volgende dag terug te komen om het probleem officieel vast te stellen. Ze raden me aan om zo veel mogelijk op een zij te liggen om te voorkomen dat delen van mijn binnenoor scheuren, zoals het ovale venster en het slakkenhuis.

5 september

Meer audiometrie- en tympanometrietesten, weer een medisch consult en uiteindelijk het vonnis: barotrauma door de duik heeft schade aan mijn binnenoor veroorzaakt en het gehoorverlies is ernstig. De mogelijkheid tot herstel: onbekend. Het is duidelijk dat ik niets meer kan horen, zelfs de beltoon van een telefoon aan mijn oor. Ik krijg corticosteroiden voorgeschreven en wordt doorverwezen naar het duik- en hyperbaar medisch centrum.

Ik ben in de war, voel me verloren en kan het niet geloven, maar als ik het duikmedisch centrum binnenkom voel ik me bijna thuis: er hangen foto's van vissen aan de muur. Ik zie bedankbrieven van duikverenigingen, duikkaarten en logo's van verschillende organisaties en duikverenigingen. Dr. Rinaldi, de duikmedisch arts, is geweldig, net als al het personeel ... en er hangt zelfs een DAN sticker! Ik voel me er helemaal thuis. Ik begin vol goede hoop aan de hyperbare behandeling.

Ik stuur alle medische documentatie naar DAN die vrijwel onmiddellijk de validiteit van het medische protocol dat mij in Triëst voorgeschreven was, bevestigt. Op dat ogenblik is iedere reactie ontzettend belangrijk en de medisch specialisten bij DAN geven me het gevoel niet aan mijn lot overgelaten te zijn.

Dan volgt er een hoopvol pad, gelukkig één met opwindende vooruitgang. Na drie dagen hyperbare en medische behandeling, begint het geluid van de telefoon - heel ver weg, verwijderd, omringd door de absolute stilte om me heen - door te dringen tot mijn gewonde oor. Een geluid dat, na een cyclus hyperbare behandelingen (8 sessies) heel luid en duidelijk is... ik kan zelfs een paar woorden verstaan via de telefoon! Het is een golf van geluk, een blijdschap die me duizelig maakt... Ik reageer goed op de behandeling en zal misschien niet helemaal gehoorgestoord blijven. Ik heb nog nooit zo hard gewenst om het geluid van een telefoon te horen.

Met meer dan een beetje angst en beven onderga ik opnieuw een audiometrietest - 335 decibel teruggekregen van de verloren 460 sinds het laatste audiometrieonderzoek. Als de resultaten goed zijn, is alles eenvoudiger en het lichaam reageert daar waarschijnlijk ook goed op. Ik onderga een tweede ronde hyperbare behandeling met grote, onmetelijke hoop ... om de geluiden van de wereld te horen zoals voor het ongeval.

Hoe meer tijd er voorbijgaat, hoe groter de opluchting in de wetenschap dat ik alleen maar vooruit ga; de effecten van tinnitus worden minder en geluiden worden beter gedefinieerd, scherp en onmiskenbaar.

4 oktober

Er is een maand voorbij gegaan sinds het eerste bezoek waarbij de diagnose van ernstig gehoorverlies werd gesteld. Na de 16 sessies hyperbare behandeling is de audiometrietest bevrijdend: 435 decibel terug gekomen van de verloren 460. Ik zie mezelf als een duiker, nu beter gezegd: ex-duiker, die heel veel geluk heeft gehad. Ik heb nog steeds een lichte tinnitus, maar ik vertrouw erop dat het op een goede dag volledig zal verdwijnen.

Maar het is niet alleen maar geluk, geluk helpt alleen. Sinds de allereerste duik heb ik altijd een DAN ziektekostenverzekering afgesloten, ervan overtuigd dat zelfs met een goede planning voor ieder minimaal onderdeelje van iedere duik, er altijd een gering risico bestaat wat het nodig maakt om snelle en competente assistentie en medische hulp van de DAN organisatie te krijgen. Het overgrote deel van duikers zal waarschijnlijk nooit in de problemen komen, maar voor degenen die zich in een noodsituatie bevinden, is het feit dat je kunt rekenen op een instituut met specialisten en professionals heel belangrijk. In mijn geval had DAN een doorslaggevende rol door te adviseren direct een KNO arts te raadplegen en in het bevestigen dat de behandeling die ik kreeg in overeenstemming was met de laatste richtlijnen.

Om deze redenen wenste ik van harte mijn ongeval te delen: om alle duikvrienden te waarschuwen betreffende het soort problemen waarmee ik te maken kreeg. Oorbarotrauma, vooral van het binnenoor, is een risico waar weinig over nagedacht wordt; noch door instructeurs en duikers in het algemeen, noch door iedere duikorganisatie. Tijdens al onze cursussen werd er altijd aandacht besteed aan decompressieziekte, stikstofnarcose, scheuren van het trommelvlies door niet correct klaren, latente microbellen en zelfs zuurstofvergiftiging bij grote dieptes, maar nooit over de mogelijkheid van de start van een barotrauma, behalve van decompressieziekte, gegenereerd door normaal (niet geforceerd) klaren of misschien het gevolg van een te strak zittende kap van een natpak. Ik hoop dat mijn ervaring kan helpen om deze stille, maar gevaarlijke, verwonding te voorkomen.

Commentaar van de expert

Dit is een heel duidelijk geval van binnenoorbarotrauma, waarschijnlijk veroorzaakt door een binnenoorverwonding waarbij hoogst waarschijnlijk het ovale venster of het slakkenhuis betrokken was. Het is interessant om het bekende en frequente probleem met klaren waar Mw. Bolzan het over had, te onderstrepen. Zij gaat er ten onrechte vanuit dat een dergelijk probleem altijd pijnlijk zou moeten zijn. "Als er geen pijn is, is het probleem niet ernstig!" Dit is niet het geval; het klaarprobleem kan alleen al een onevenwichtige drukverdeling geven tussen het midden- en het binnenoor, wat zelfs zonder duidelijke pijn schade kan geven. Meer dan ooit is het waardevol op het feit te blijven wijzen dat een probleem bij het klaren als een alarmteken gezien moet worden en dat geforceerd klaren niet veilig is.

Voor wat betreft de bewering van Mw. Bolzan, die zich nu een "ex-duiker" noemt, ik denk niet dat ze zo pessimistisch hoeft te zijn; de behandeling was tenslotte succesvol, met volledig herstel en minimale nawerkingen. Geleerde les: forceren van het klaren tijdens de eerste duik en dan een herhalingsduik te gaan maken, zonder gevolg te geven aan duidelijke symptomen of ongemak van het oor en gehoorverlies, is geen goed idee.

Na deze les geleerd te hebben, zie ik niet in waarom ze zichzelf als een ex-duiker zou moeten beschouwen.

Dr. Alessandro Marroni

President en Chief Medical Officer, DAN Europe